

РЕШЕНИЕ

№ 37433

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 16.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6356** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.30а, ал.3 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ) във връзка с чл.145-чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. Т. П., с ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 24-VI-99-0161 от 01.06.2024г., издадена от началника на 01 РУ-СДВР, с която за нарушение на чл.21, т.4 на основание чл.41, т.1, вр. с чл.30, ал.1, т.1, предл. 2 от ЗООРПСМ на жалбоподателя е наложена ПАМ – „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година“.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като била издадена в нарушение на материалноправната предпоставка за налагане по чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ. Нормата се отнасяла до противообществена проява (спортно хулиганство), изразяващо се в нахлуване на спортния терен. П. обаче не бил осъществил от обективна и субективна страна вмененото му нарушение. Той се намирал на пистата зад вратарската врата. Пистата не била терен за провеждане на футболна среща. Така деянието се явявало несъставомерно от обективна страна. Претендира разноски. Представителят на жалбоподателя, адв.Н., в съдебно заседание развива тезата, че лекоатлетическата писта в настоящия случай не спада в понятието спортен терен, тъй като събитието е било футболен мач. Доверителят му действително слязъл на пистата, но само на няколко метра (от трибуните), но не и на тревния терен. Посочва съдебни решения по подобни дела. Претендира разноски за адвокатски хонорар и държавна такса.

Ответникът - началник на 01 РУ-СДВР, чрез юрисконсулт С., моли съда да остави жалбата без

уважение като недоказана и неоснователна и да потвърди заповедта като правилна, мотивирана, законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки от юрисконсулт В.-Г. твърди, че жалбоподателят бил извършил спортно хулиганство, изразяващо се в нахлуване на спортния терен, както се е намирал за вратарската врата. Отбелязва, че жалбоподателят имал предишни противообществени прояви по ЗООРПСМ. Административният орган действал в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на съответните предпоставки бил длъжен да издаде акта за налагане на ПАМ. Самото нахлуване създавало предпоставки за нарушаване на обществения ред. Оспорената заповед съответствала на целта на закона. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.05.2024г. жалбоподателят присъствал на футболна среща между отборите на П. Ц. 1948 и П. Ц. – С., играна на Националния стадион „В. Л.“, като се намирал в сектор Г.

По средата на второто полувреме на мача станал инцидент – зрители от сектор Г прескочили парапета, като част от тях нахлули на самия терен, а други само на пистата (между сектора и терена).

Съдът намира за безспорно установено, че жалбоподателят е излязъл от сектора и е навлязъл на пистата, но не и на терена.

Това се установява от всички доказателства по делото, поотделно и като съвкупност, при което те са категорични, безпротиворечиви и взаимодопълващи се.

Самият жалбоподател признава в жалбата, че е напуснал сектора и е навлязъл на пистата.

В докладна записка от 01.06.2024г. (лист 22 от делото) от началник на сектор „Масови мероприятия“ – СДВР главен инспектор И. Г., че при преглеждане на записите (видеозаписи) е установено, че лице отговарящо на описанието на жалбоподателя „се намира на пистата зад вратарската врата пред сектор „Г“.

В докладна записка също от 01.06.2024г. (л.24) от инспектор М.А., също се казва, че след прегледа на видеофайл се установило лице със същото описание, че „се намира на пистата зад вратарската врата пред сектор „Г“.

На същата дата същият инспектор (М. А.) е съставил и протокол (л.27), в който повтаря дословно същото.

В Акта за установяване на административно нарушение (АУАН, л.18) от същата дата, със съставил П. К., полицейски инспектор при 01 РУ-СДВР се казва, че лицето е нахлуло на спортния терен, но се уточнява, че „по време на деянието се намира на пистата зад вратарската врата пред сектор „Г“.

Независимо от горното, в обжалваната заповед за налагане на ПАМ (л.8) е посочено, че П. е „извършил противообществена проява, (спортно хулиганство), изразяваща се в нахлуване на спортния терен“, като е отпаднало и е променено цитираното по-горе описание в АУАН.

По делото от страна на ответника са приложени и два броя снимки (л.29). Поради лошото им качество, но най-вече поради това, че са черно-бели, от тях не може да се направи извод дали лицето е на пистата или на терена. Поради това, че зад вратарските врати – между тях и пистата също има – заграждения, (които са и рекламни пана), то по-вероятно е, включително и оглед всички други доказателства по делото, снимката да показва жалбоподателя именно на пистата, а не на терена.

От събраните в съдебно заседание от 20.01.2025г. (протокол, л.51-52) гласни доказателства също

се установи категорично, че П. е бил само на пистата.

Според свидетелят Л., приятел на П. с когото са били заедно на мача), действително е имало нахлуване на зрители, като част от тях са били на терена, част от тях - на пистата. „Жалбоподателят не е нахлува на терена, а на пистата беше“, после се върнал. Още – „слезе на пистата, на три-четири метра“. На терена имало други хора - деца, хора с маски. Разстоянието между пистата и терена било голямо. Пистата била за бягане, а теренът бил много по-нататък. Дава описание на приятеля си, което е сходно с това, дадено от двамата полицаи в докладните записки и протокола, посочени по-горе. Потвърждава, че на снимките (л.29) е П., но смята, че на тях той е на пистата.

В същото съдебно заседание е разпитан и свидетелят Бозов, полицейски служител в сектор „Масови мероприятия“ – СДВР, който е бил в охраната на мача. Потвърждава нахлуването. Динамиката на събитията била голяма, лицата се установявали след прегледа на записите. „Принципно теренът представлява трева, пистата е между седалките и терена.“ Зад вратата „пак има тревна площ“. „Дали е терен или писта – не мога да кажа конкретно, тъй като качеството е лошо. Прилича на трева, може и да е писта ...“. Бозов заявява също, че в случая бил „разпитван в качеството си на свидетел в районното. Там заявил, че „лицето се намира на пистата зад вратарската врата на сектор „Г“, и потвърждава – „да, такова сведение съм дал“.

По делото е приложена справка (л.25 и л.26) от която е видно, че П. е наказван по ЗООРПСМ през 2011г.

С оглед казаното, съдът намира за безспорно установени авторството на твърдяното нарушение, времето и мястото, тоест по делото не е налице спор по фактите.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на П. на 18.06.2024г., жалбата е подадена до съда на 21.06.2024г., тоест - в срока по чл.30а, ал.3 от ЗООРПСМ, от лице имащо право и интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ като административен акт е издадена от компетентен орган и в кръга на правомощията му - съгласно чл.30а, ал.1, вр. с чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ заповедта за налагане на ПАМ се издава от началника на съответното РУ на МВР или оправомощено от него длъжностно лице. По делото е представено удостоверение (л.47), от което е видно, че издателят на оспорената заповед, комисар И. З., е началник на 01 РУ-СДВР.

Съдът намира, че в административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Събрани са доказателства за действията на П. – докладни записки, протокол, видеоматериали и снимки. Направена е справка (л.25) в Единния автоматизиран регистър по ЗООРПСМ. Съгласно чл.26, ал.1 от ЗООРПСМ е издаден АУАН в съответствие с изискванията на Закона за административните нарушения и наказания“ (чл.42). Лицето е запознато с АУАН, при което е имало възможност и е направило възражения.

Съдът намира обаче, че оспорената заповед е фактически необоснована и издадена в нарушение на материалния закон.

От събраните доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е напуснал сектора, в който е бил разположен, и е стъпил на лекоатлетическата писта, намираща се зад вратарската врата на сектор „Г“. Не се установява той да е стъпвал върху тревната площ – игралното поле, върху което се провежда футболната среща. Въпреки, че трима различни служители на ответника (полиците И. Г., М. А. и П. К.) в цитираните докладни записки, протокол и АУАН посочват, че нарушителят се е намирал на пистата зад вратарската врата, това обстоятелство не е отразено в заповедта. Вместо това в нея е посочено „нахлуване на спортния терен“, поради което не е

налице съответствие между фактите по АУАН и изложените в заповедта. Това, че изложените фактически основания не се подкрепят от събраните доказателства, води до недоказване на посоченото правно основание за издаване на заповедта.

Ако действително П. е излязъл от сектора, прескачайки парапета между сектора и пистата, евентуално това би било нарушение на чл.21, т.3 от ЗООРПСМ – „преодоляването на преградни приспособления, конструкции и съоръжения, намиращи се в спортния обект или спортната зона“, а не по т.4 – „нахлуване на спортния терен“.

Съгласно чл. 21, т. 4 от ЗООРПСМ противообществена проява представлява „нахлуване на спортния терен по време на спортно мероприятие“.

Разпоредбата на чл. 30, ал. 1, т. 1, предл. 2 от закона предвижда налагане на ПАМ „забрана за посещение на спортни мероприятия“ именно при извършване на такава проява.

Съдът намира за спорен по делото въпроса за това дали пистата и пространството зад вратарската врата са част от терена по смисъла за ЗООРПСМ. В закона липсва легална дефиниция на понятието терен. Съдът не открива такава и в други нормативни актове. Такава е имало в отменената (2019г.) Наредба а сигурността на спортните обекти и мерките срещу насилието и лошото поведение на зрители преди, по време и след провеждане на спортни прояви, организирани на стадиони и в спортни зали – в § 1, т.2, според която „„Спортен терен“ е пространството, което включва тревната площ на стадиона, пистите и пътеките около тях, както и други зони за спортни състезания.“ Това определение, което съдът намира за неточно и даващо възможност за разширително тълкуване – „и други зони“, не е възприето и в закона, съответно е неотнормирано. В този смисъл е и цитираното от жалбоподателя съдебно решение на АССГ № 18297/30.09.2024г. по адм.дело 5896/2024г. (за което няма данни да е обжалвано, съответно е влязло в сила) по аналогичен случай на същото спортно мероприятие, се приема, че навлизането само на пистата не представлява нахлуване на спортния терен, тоест не се осъществява нарушение по чл.21, т.4 от закона. Настоящият състав споделя такова тълкуване, че теренът не следва да се разглежда като нещо навлизащо извън очертанията на самото игрище, като в конкретния случай спортното събитие е било футболен мач. Чисто житейски понятието спортен терен за футболен мач също означава само мястото, заключено между границите, в които футболистите провеждат срещата. Лекоатлетическата писта е част от спортния обект, но не представлява „спортен терен“ по смисъла на закона, когато върху нея не се провежда самото спортно състезание. При футболна среща теренът е единствено тревното игрище, ограничено от очертанията на игралното поле.

Следователно, намирането на жалбоподателя върху пистата не осъществява обективния състав на нарушението по чл. 21, т. 4 ЗООРПСМ, поради което липсва материалноправно основание за издаване на процесната заповед. Не се доказва жалбоподателят П. да е осъществил вмененото му със заповедта нарушение на посочената материалноправна разпоредба – чл. 21, т. 4 от ЗООРПСМ – нахлуване на спортния терен.

Поради това, съдът намира за ирелевантно обстоятелството, наведено в писмените бележки за ответника, че жалбоподателят вече е наказван по ЗООРПСМ, още повече, че проявата е една, още през 2011г., когато лицето е било на 18 години.

Предвид изложеното, съдът достига до извод за отмяна на обжалваната заповед като незаконосъобразна поради противоречие с материалноправни разпоредби – основание по чл.146, т.4 от АПК.

По отношение на претенция за сторени разноси от жалбоподателя и възражението за прекомерност на адвокатския хонорар:

Представен е договор за правна помощ (л.14) с определено по него адвокатско възнаграждение от

600 лева и нареждане за превод към бюджета (л.13) за внесена държавна такса от 10 лева. Жалбата е изготвена от процесуалния представител, също от него е изготвено писмено становище (л.41), проведени са четири съдебни заседания, разпитани са свидетели, адвокатът е пледирал подробно. С оглед това съдът намира, че размерът на възнаграждението е съответен и обоснован, а възражението за прекомерност е неоснователно.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 24-VI-99-0161 от 01.06.2024г., издадена от началника на 01 РУ-СДВР, с която на И. Т. П., с ЕГН [ЕГН], на основание чл.41, т.1, вр. с чл.30, ал.1, т.1, предл. 2, във връзка с чл.21, т.4 от ЗООРПСМ е наложена ПАМ – „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Т. П., с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер 610 лв. (шестотин и десет лева).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: